

PRUEBAS DE ACCESO A LA UNIVERSIDAD PARA MAYORES DE 25 AÑOS – MAYO 2005
PROVES D'ACCÉS A LA UNIVERSITAT PER A MAJORS DE 25 ANYS - MAIG 2005

EJERCICIO/EXERCICI DE: COMENTARI DE TEXT (VALENCIÀ)

OBSERVACIONES/OBSERVACIONS:

Un allotjament en una zona coneguda, molt coneguda. Esmorzar, dinar i sopar inclosos. La roba sempre neta i puntualment planxada. Servei de bar, música, televisió, biblioteca i bona conversa per a les estones d'oci. Tracte amable, cordial. Aparcament opcional. I tot per 0 euros al mes.

Més de dos milions i mig de persones viuen a l'Estat espanyol en aquestes condicions. No obstant això, la majoria no se senten còmodes, i la situació és igualment violenta per als seus amfitrions. Són joves d'entre 25 i 34 anys que continuen establerts al domicili dels pares. Alguns preferirien que la família els mantingués eternament. La resta al·lega que no s'emancipa perquè no pot pagar el lloguer d'un habitatge digne i perquè una hipoteca per comprar un pis encara els resulta més inaccessible. Amb els anys, s'han convertit en hostes forçosos, sense intimitat, i han transformat en ostatges els seus propis pares, ja que tampoc ells poden gaudir d'un espai propi.

El temps de la joventut es dilata artificialment. Les generacions passen i els fills tarden molt més a marxar de casa. Els seus pares i els seus germans grans també van tenir dubtes i recels en la seua època, però els van superar amb una determinació major. No obstant això, sembla que ells segueixen suspesos en l'instant immediatament anterior a la maduresa. Tot i que se sostenen ficíciament, perquè les setmanes, els mesos i els anys nno es detenen. Segurament ja treballen, i potser es guanyen molt bé la vida. Malgrat això, continuen tement que els seus ingressos no siguem suficients per assumir el cost de la independència i que hagen de sacrificar massa capricis. El pànic a fer-se grans els porta a ajornar indefinidament la transició.

Els joves d'ahir són ara adults paralizats. Com que viuen en un present que es conjuga en pretèrit, s'estan quedant sense futur. Passaran dècades abans que la relació amb els seus pares s'invertisca. Quan els progenitors siguem ancians, probablement hauran de tornar a compartir taula amb els fills. Però, si requereixen una cura especial (i la família s'ho pot permetre), els avis consumiran els seus últims dies en una residència.

Per tant, totes dues parts han d'afrontar just ara el problema més urgent perquè, de moment, no existeixen asils per a joves. L'únic espai que els podria substituir són els pisos d'entre 70 i 80 metres quadrats compartits per un grup de desconeguts que necessàriament s'han d'aliar per pagar les mensualitats. Tot i que, tenint en compte com és de confortable el domicili dels pares i com són de bons els plats de la mare, qui s'hi vol arriscar?

Els esquàters es justifiquen ideològicament per irrompre en els immobles deshabitats. Els reconverteixen en casals populars i hi desenvolupen les seues accions fins que la policia els desallotja amb un manament judicial. Els indigents entren als edificis abandonats per protegir-se del fred i de les inclemències meteorològiques. Tant se val si dormen en una segona residència, en una obra o en un aparcament. La seua reacció naix del més pur instint de supervivència.

El cas dels joves de 30 i escaig que encara no han assolit aquesta autonomia és menys extrem, òbviament. Malgrat haver okupat la casa dels seus pares, no se solen moure al marge de la societat, no són revolucionaris disposats a abolir la propietat privada. Majoritàriament accepten el sistema, com a mínim, no discuteixen aquelles circumstàncies que els han col·locat en una situació privilegiada. Només els falta adaptar-se a una de les seues regles, la de l'habitatge, però el mercat immobiliari no els facilita gaire les coses.

Elaboren complexes equacions a partir de la seua nòmina, els terminis del cotxe, el preu del lloguer, les lletres dels mobles i els electrodomèstics, els interessos del banc, les factures de la llum, l'aigua, el gas i la comunitat... i no hi troben solució. Les seues operacions acaben sempre amb la mateixa incògnita. Com poden pagar-ho tot sense reduir el seu vestuari a un xandall i limitar la seua alimentació a les creïlles bollides amb sal?

Els pares més agosarats els responen que han de ser valents, que han de lluitar, que ells mateixos els ajudaran, si cal. Com si foren nens menuts que estan aprenent a nadar. Pràcticament tots els progenitors se senten malament pel sol fet d'insinuar-los que haurien d'anar-se'n ja. Aquest complex de culpabilitat els dicta que han de seguir complint amb la seua responsabilitat. Encara que els sous dels fills dupliquen els dels pares, creuen que no els poden deixar abandonats. Ho conceben com una obligació, i no com una paradoxa. A més a més, els joves tenen una coartada que funciona amb una eficàcia aclaparadora: la vivenda, que era un dret sobre el paper, és un luxe sobre el terreny.

No és cap fal·làcia, en realitat. La relació entre els diners que guanya un ciutadà mitjà i el que costava una casa havia estat tradicionalment raonable. Però, en menys de 10 anys, el preu dels habitatges s'ha incrementat de manera exorbitant. Per convèncer els seus pares que encara no ha arribat el moment de fer les maletes, qualsevol fill podria presentar-los aquestes dades incontestables i prosseguir amb altres arguments demolidors.

(*Diari de Girona*, Dominical, 24 d'abril de 2005, pàg. 6)

1. Escriviu un breu resum del contingut del text. (2 punts)

2. Expliqueu el significat de les frases següents, que han estat extretes del text. (3 punts)

- Amb els anys, s'han convertit en hostes forçosos, sense intimitat, i han transformat en ostatges els seus propis pares, ja que tampoc ells poden gaudir d'un espai propi.
- El temps de la joventut es dilata artificialment.
- El pànic a fer-se grans els porta a ajornar indefinidament la transició.
- Els joves d'ahir són ara adults paralitzats.
- Majoritàriament accepten el sistema, com a mínim, no discuteixen aquelles circumstàncies que els han col·locat en una situació privilegiada.
- A més a més, els joves tenen una coartada que funciona amb una eficàcia aclaparadora: l'habitatge, que era un dret sobre el paper, és un luxe sobre el terreny.

3. Realitzeu un comentari crític, general i interdisciplinari sobre el text. D'una banda, heu d'assenyalar les idees principals i secundàries, les reiteracions, etc. D'una altra banda, heu d'exposar el vostre punt de vista personal, on justifiqueu la vigència, l'interés actual, la intenció, a qui s'adreça el text, etc. i, per acabar, emeteu un judici de valor sobre el text. (4 punts)

4. Escriviu el títol més adient per al text proposat anteriorment. (1 punt)

UNIVERSIDAD
POLITECNICA
DE VALENCIA

UNIVERSITAT
JAUME I

UNIVERSITAT
DE VALENCIA

UNIVERSITAT
Miguel Hernández

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

